

عنوان مقاله:

سنجش ظرفیت قابل تحمل محیطی برای جمعیت پذیری شهر قزوین با رویکرد توسعه پایدار

محل انتشار:

اولین همایش ملی نقش معماری و شهرسازی بر گردشگری شهرهای مرزی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

طناز خسروی - دانشجو کارشناسی ارشد، برنامه ریزی شهری، دانشگاه مازندران.

فرزین محمودی پاتی - استادیار، گروه مهندسی شهرسازی دانشگاه مازندران.

محمد رضا حق جو - استادیار، گروه مهندسی شهرسازی دانشگاه مازندران.

خلاصه مقاله:

این پژوهش با هدف تعیین جمعیت پذیری شهر قزوین متناسب با ظرفیت تحمل آن و با تاکید بر رویکرد توسعه پایدار تهیه شده است. در این پژوهش سعی شده است با بررسی مفاهیم و شاخص های ظرفیت تحمل تعریف دقیق و بهترین روش را برای سنجش ظرفیت تحمل شهر قزوین معرفی کند. بعد از بررسی های انجام شده ۱۵ شاخص انتخاب گردید و همه ی روش های ارزیابی ظرفیت تحمل مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفت که در نهایت روش تحلیل سلسله مراتبی و فازی برای ارزیابی ظرفیت تحمل شهر قزوین انتخاب گردید. همچنین جهت سنجش جمعیت پذیری شهر قزوین نیز از قانون عرضه و تقاضا و قانون تحمل یا شلرود استفاده شده است. در این پژوهش ابتدا شاخص های موردنظر به وسیله روش Ahp اولویت بندی شده و سپس با استفاده از فازی ظرفیت تحمل شهر قزوین مشخص گردید. در بخش تحلیل جمعیت پذیری شهر نیز با توجه به قانون عرضه و تقاضا شاخص تراکم خالص مسکونی که بیشترین تاثیر را در این حوزه دارد (تعداد شهروندان) انتخاب شده و به منظور تحقق رویکرد توسعه پایدار شاخص نسبت سطح زیربنا (تراکم ساختمانی) که از معیارها و عوامل تاثیرگذار در این رویکرد است مورد بررسی و ارزیابی قرار گرفته است. در پایان این پژوهش مشخص گردید که هیچ یک از نواحی شهر قزوین در دامنه بحرانی ظرفیت تحمل قرار ندارند و فقط ۲ ناحیه در حد آستانه ظرفیت تحمل هستند، این بدین معناست که باید تمهیدات لازم جهت کنترل شاخص ها صورت گیرد تا منجر به آسیب های جبران ناپذیر به محیط نشوند. همچنین در بررسی وضعیت جمعیت پذیری شهر قزوین نیز ۳۰.۲۸ درصد از بلوک های شهر در حد بحرانی ظرفیت تحمل قرار دارند و بقیه بلوک ها دارای حد مطلوب و مجاز هستند.

کلمات کلیدی:

ظرفیت قابل تحمل، جمعیت پذیری، توسعه پایدار، شهر قزوین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1870249>

